

Sygn. akt IV CNP 91/11

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w O.
z dnia 21 marca 2011 r., w sprawie z powództwa A. T.
przeciwko Bankowi BPH SA z siedzibą w Krakowie i Bankowi Polska Kasa Opieki
SA z siedzibą w Warszawie
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 stycznia 2012 r.,

odrzuca skargę

Uzasadnienie

Powód A. T. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 21 marca 2011 r. Zaskarżonym wyrokiem Sąd odwoławczy, uwzględniając apelację jednego z pozwanych - Banku Polska Kasa Opieki Spółki Akcyjnej w Warszawie, zmienił wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 2 listopada 2010 r. w ten sposób, że powództwo o zapłatę oddalił także w stosunku tego pozwanego. Skarżący wskazał, że jeśli chodzi o szkodę, jakiej doznał na skutek wydania zaskarżonego wyroku, „to wynika ona wprost z jego treści albowiem Sąd Okręgowy zmienił wyrok Sądu Rejonowego, zgodnie z którym powód otrzymałby kwotę 5.700 zł wraz z kosztami postępowania w wysokości 1.502 zł. Wyrok Sądu Okręgowego uniemożliwił powodowi uzyskanie tych kwot. Dodatkowo szkodę powoda stanowią poniesione, a nie odzyskane koszty postępowania drugoinstancyjnego oraz poniesione koszty niniejszego postępowania ze skargi”. Jeśli chodzi o wzruszenie wyroku Sądu odwoławczego w drodze innych środków prawnych, skarżący podniósł, że nie było ono i nadal nie jest możliwe, gdyż zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia od tego orzeczenia skarga kasacyjna nie przysługuje.

Oceniając dopuszczalność skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga została skonstruowana w wadliwy sposób. Środek ten dotknięty jest nieusuwalnymi brakami w zakresie jego zasadniczych elementów konstrukcyjnych, o których mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 3, 4 i 5 k.p.c. Każdy tego rodzaju brak, stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę do odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej (por. np. postanowienie SN z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, niepubl.)

W skardze nie wskazano przepisu prawa, z którym zaskarżony skargą wyrok jest, zdaniem skarżącego, niezgodny (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Przytoczenie podstaw skargi nie jest równoznaczne ze spełnieniem tego obowiązku i nie może go zastąpić. Oba te wymagania są wyraźnie przez

ustawodawcę odróżniane, a zatem muszą być spełnione w sposób niezależny i odrębny (por. m.in. postanowienie SN z dnia 28 lutego 2006 r., I CNP 12/06, niepubl. oraz postanowienie SN z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl.).

Skarga nie spełnia ponadto wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nadal nie jest możliwe stanowi jeden z nieodzownych elementów tego szczególnego środka procesowego. W tym zakresie powód powołał się w skardze jedynie na brak możliwości wniesienia skargi kasacyjnej ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury odniesienie się wyłącznie do tego środka zaskarżenia nie może być uznane za zadośćuczynienie obowiązku wynikającemu z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Na skarżącym spoczywa obowiązek przeanalizowania wszelkich przewidzianych prawem środków procesowych, które mogłyby ewentualnie wchodzić w rachubę przy wzruszeniu wymienionego wyroku i przedstawienia w tym zakresie stosownych wniosków (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17 i z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Skarga dotknięta jest jeszcze jedną zasadniczą wadą konstrukcyjną, gdyż powód nie uprawdopodobnił, że na skutek wydania zaskarżonego wyroku poniósł szkodę, o której mowa w art. 424¹ § 1 k.p.c. Stwierdzenie, że w wyniku wydania tego orzeczenia skarżący został pozbawiony możliwości uzyskania kwot, których zasądzenia dochodził w procesie, nie jest w tym zakresie wystarczające. Wiązanie szkody z prawomocnym oddaleniem powództwa bez przedstawienia dalszej przekonującej jurydycznej argumentacji mogącej przemawiać za tym, że szkoda ta rzeczywiście została stronie wyrządzona oraz bez wskazania odpowiednich środków mających uwiarygodnić to twierdzenie samo w sobie nie jest wystarczające do spełnienia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Nieuwzględnienie powództwa nie może być utożsamiane z wyrządzeniem stronie szkody, gdyż nieuzyskanie przez stronę żądanej w postępowaniu sądowym ochrony prawnej w zakresie danego prawa bądź roszczenia nie zawsze będzie prowadzić do powstania uszczerbku majątkowego. Konieczne są zatem dalsze szczegółowe wyjaśnienia strony, bez których nie można mówić

o uprawdopodobnieniu poniesienia szkody. Stanowisko to zostało już wielokrotnie wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. m.in. postanowienie z dnia 13 listopada 2007 r., III BP 7/07, OSNP 2009, nr 1-2, poz. 11, z dnia 14 kwietnia 2008 r., II BP 66/07, niepubl. oraz z dnia 23 października 2008 r., V CNP 26/08, niepubl.). Bezskutecznie skarżąca powołuje się na szkodę w postaci poniesionych a niezasądzonych na jej rzecz kosztów procesu. Aktualne pozostaje w tym zakresie stanowisko Sądu Najwyższego, że koszty takie nie stanowią szkody, o której mowa w art. 424¹ § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2009 r., III CNP 52/09, niepubl., z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06, niepubl.). Należy ponadto zauważyć, że także kwoty wydatkowane przez stronę na pokrycie kosztów postępowania skargowego nie stanowią szkody w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. Koszty te są bezpośrednio rozliczane w tym postępowaniu, stronie zatem w tym zakresie nie przysługuje odrębne roszczenie. W przypadku, gdy skarga zostaje uwzględniona koszty te podlegają zasądzeniu na rzecz strony, która wniosła skargę. W tym kontekście traktowanie ich w kategoriach szkody – jak chce skarżący - stanowi oczywiste nieporozumienie.

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.